

Borsodnádásd, 1889. május 9. – Budapest, 1981. szeptember 24.

Munkáscsaládban született, apja vaslemezhangszerész volt. Hat elemiit végzett, majd 1902-ben a borsodnádásdi ónozó üzemben dolgozott. 1905-ben Rozsnyón a Lipták és Juhász cégnél vas- és fémesztergályos tanonc lett, 1908-ban szabadult. Belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba és a vasasszakszervezetbe, de tagsága nem volt folyamatos. Munkát vállalat a Rimamurányi Vasmű magasolvasztóinak szerelésénél, az Osztrák-Magyar Államvasút Társaság resicai gépgyárában, az Egercsehi Kőszénbánya Társulatnál, a Röck István Gépgyárban és az ózdi iparvasútnál is. 1917-ben Ózdon szakszervezeti titkár, majd a Tanácsköztársaság alatt az ózdi járási direktórium elnöke, ezért később egy év börtönbüntetésre ítélték. 1920. augusztusban lett a Weiss Manfréd Művek alkalmazottja, előbb főszerelő majd 1921. márciustól a Szegecs- és Csavarosztályon művezető volt. Később a Csőosztályon a csőkészítmények művezetője. 1928-ban az acélmű karbantartási főművezetőjének nevezték ki. 1938-tól a gépészeti üzem vezetőjeként a karbantartást irányította. 1945-ben tagja lett a Szociáldemokrata Pártnak, a gyár üzemi bizottságának tagja, 1945 és 1947 között a csepeli képviselőtestületben is beválasztották. 1948-ban átigazolták a Magyar Dolgozók Pártjába, 1956-ban belépett a Magyar Szocialista Munkáspártba. 1948. márciusban gyárvezető helyettes lett, 1953-ban az Acélmű TMK vezető főmechanikusa, majd 1955. márciustól a központi újítási osztály vezetője volt. 1953. május 15. és 1962. november 5. között országgyűlési képviselő, minkét alkalommal a Magyar Függetlenségi Népfront illetve a Hazafias Népfront budapesti listájáról választották országgyűlési képviselővé. 1952-ben az Országos Béketanács tagja volt, 1954-től a Hazafias Népfront csepeli elnöke volt.